

kongelige Bygningsinspektører paa denne Konto —, disse kongelige Bygningsinspektører har erklæret, at de ikke kan blive ved at bruges i Ny og Næ til dette Arbejde med vore Præstegaarde; de kan ikke overkomme Arbejdet. De siger tillige, og deri maa man vist give dem Ret, at Præstegaardene hører egentlig ikke til det, som de har Pligt til at føre Tilsyn med, og de andrager nu alle om at blive ganske fritaget for dette Tilsyn; en af de kongelige Bygningsinspektører er med til at stille Forslag om denne Nyordning, som jeg her har bedt om en Bevilling til.

Jeg slutter altsaa med at gentage, at det er et rent og skært Bevillingsspørgsmaal, der tales om her, en Bevilling, som er tiltraadt af hele Folketingets Finansudvalg, og som jeg derfor ikke ret vel kan tænke mig, at det høje Landsting her vil sætte sig imod.

Finansministeren (Brandes): Der findes i Betænkningen fra Finansudvalget en Bemærkning om den rent finansielle Del af Finanslovsforslaget, nemlig denne, at naar man sammenligner den Merindtægt, der fremkommer ved en Sammenstilling mellem §§ 1—7 og §§ 8—25, med den Merudgift, der findes paa § 26, bliver der i alt et Overskud paa henvend 6 Mill. Kr. paa Finanslovsforslaget for 1917—18. Jeg maa sige, at jeg ikke ganske kan tiltræde denne Betragtning af det finansielle Forhold paa Finanslovsforslaget, thi paa § 26 findes der et Forslag om 15 Mill. Kr. til Indløsning af de Statsbeviser, der forfalder i April nu i Aar, og man plejer dog ikke i Budgettet at indordne en saadan Bevilling som denne, hvorved en Del af Statsgælden direkte afbetales. Der vilde altsaa, hvis dette Beløb lægges til, faktisk være et Overskud af 21 Mill. Kr., hvilket dog vil gøre nogen Forskel i de fremtidige Beregninger. Men jeg maa jo sige, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen og af den ærede Ordførers (J. Pedersen) tidligere Udtalelser, at hvorledes i øvrigt Forholdet vil stille sig mellem Indtægt og Udgift i det kommende Finansaar, det tør man i dette Øjeblik ikke have nogen begrundet Mening om.

Den ærede Ordfører begyndte sine Udtalelser med nogle Bemærkninger om Statens Forhold til Privatbanerne og gjorde opmærksom paa, at det Tilskud, som ydes, ingenlunde er ydet i Forhold til de Bevillinger, der er givne. Jeg maa derom sige, at det kan jo nok være, at disse Bevillinger til Privatbanerne er givne

for saa vidt noget letsindigt, som enhver vilde kunne se, at det ikke var muligt for Staten at følge med med Hensyn til Tilskud. Naar dette derfor efterhaanden har hobet sig op, hvad det faktisk har, til et meget betydeligt Beløb, er det meget at beklage; men som det ogsaa fremgik af den ærede Ordførers Udtalelser og af Betænkningen, vil det være umuligt i Øjeblikket for Staten at indfri denne Gæld, om man vil kalde det saaledes, som den har til Privatbanerne; dette maa vente til bedre Tider; man vil ikke kunne komme videre end til den Million Kroner om Aaret, som findes paa Finanslovsforslaget.

Den ærede Ordfører gjorde saa nogle politiske Bemærkninger angaaende Finanslovsforslagets sene Fremkomst her i Landstinget, Bemærkninger, som ikke er ukendte for det høje Landstings Medlemmer; jeg har ganske vist ikke nogen overordentlig lang Levetid som Landstingsmedlem, men i de sidste 10—11 Aar, hvor jeg har været Medlem af Landstinget, er — tør jeg nok forsikre — disse Bemærkninger fremsatte hvert Aar, og det undrer mig noget, for efterhaanden maa man dog se, at her forefindes der en forfatningsmæssig Praksis, som er erhvervet gennem mange Aar, og som man neppe vil komme bort fra. Nu siger ogsaa den ærede Ordfører, at han personlig vedkender sig den Anskuelse, at en virkelig Undersøgelse af Finanslovsforslaget vil ikke blive Landstingets Sag, ganske særlig ikke, naar der foreligger Enstemmighed om Bevillingerne fra Folketingets Side. Han kastede saa et Blik ud i Fremtiden og sagde, at dette kunde blive anderledes, naar vi fik en forholds-mæssig Repræsentation i begge Tingene; men der vil jeg ikke følge det ærede Medlem. Hvad Fremtiden vil bringe, det tror jeg ikke, det er værd i Øjeblikket at tale om. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at Fremtiden vil bringe stor Forskel i Forhold til de nuværende Forhold, i alt Fald ikke uden at der optages en Kamp, som man maaske dog vil være betænkelig ved. Men da den ærede Ordfører sagde, at han vedkendte sig den Anskuelse, at naar der var Enstemmighed for en Bevilling, var ikke nogen Undersøgelse rimelig og naturlig for Landstinget, saa forekommer det mig, at dette dog staar i Strid med, at han er med til at foreslaa, at en Bevilling udgaar af det nuværende Finanslovsforslag, om hvilken der var Enstemmighed i Folketinget, og om hvilken alle Partier har været enige. Dette gælder jo det Forslag, som min Kollega, Kirkeministe-